

РЕНЕ РОУЗЪН

ЛЯТО

НА ПАРК АВЕНЮ

РОМАН

Превела от английски
ЕЛКА ВИДЕНОВА

ОБСИДИАН
СОФИЯ

Пролог

2012 г.

Прозорецът е отворен и завесите се полюшват лениво от вятъра. Август е и още от сутринта е топло. Седя на кухненската маса. Слънчев лъч пада върху вестника и сгрява ръцете ми. Кафето ми изстива. Внезапно ми се струва непоносимо трудно да прекося стаята, за да си наляя нова чаша. Не съм в състояние да правя нищо друго, освен да се вирам в заглавието. Нещо ме пробужда в гърдите, отново и отново. Чета в „Ню Йорк Таймс“: „Легендарната Хелън Гърли Браун, главен редактор на „Космополитън“, почина на 90-годишна възраст“.

Статията се опитва да обрисова живота ѝ, да отдаде дължимото на жената, която насърчи неомъжените момичета да се включат в сексуалната революция, която съживи едно загиващо списание и представи на света нов феномен – феномена „Космо момиче“. Няколко абзаца по-надолу се споменават други феминистки като Бети Фридан и Глория Стайнъм, както и противоречивата роля на Хелън Гърли Браун в

женското движение. Не е пропуснато нищо, а понеже става дума за „Таймс“, сигурна съм, че Маргалит Фокс е проверила фактите. И все пак това далеч не е цялата история на Хелън. Цялата е известна само на шепа избраници.

Поглеждам пак вестника и се спирам на едно изречение: „Хелън Гърли Браун бе на 90, макар някои нейни части да бяха значително по-млади“. Не мога да не се усмихна, докато прокарам пръсти по снимката. Черно-бяла, правена в кабинета ѝ. Годината е 1965-а, малко след като Хелън е започнала работа в „Космополитън“. Облечена в рокля с леопардов десен, тя седи на бюрото си с молив в ръка. Пред нея са пръснати документи. Встрани, не на фокус, се вижда фигурата на млада жена. Едната ѝ половина е изрязана, останала е на пода на редакцията. При все това разпознавам геометричната шарка на роклята, очертаванията на лицето: окото, носа и ъгълчето на устните, кичурите коса, едва докосващи яката. Познавам добре тази рокля, а жената в нея – още по-добре.

Това съм аз, преди четиресет и седем години.

1

Ню Йорк Сити
1965 г.

През последните няколко дни толкова често сгъвах и разгъвах картата на метрото, че тя вече беше пред разпадане. За пореден път бях сбъркала влака. Озовала се бях на Таймс Скуеър вместо на Петдесет и седма улица. Сега какво?

Слязох от влака, направих нерешително няколко крачки и замръзнах на перона. Безброй хора се блъскаха в мен, а папката в ръцете ми, с подредените вътре снимки, подскачаше. Млада жена в златисто-розово сари подвикваше на момченце, припкащо покрай мъж, свирещ на бонго. Станция „Таймс Скуеър“ бе същински лабиринт от коридори, тунели и стълбища, водещи от едно ниво към друго. Табелите се сливаха пред очите ми, всяка сочеща различна посока: Ъптаун, Даунтаун, Бронкс, Бруклин, Осмо Авеню, Четиресета улица...

Не можех да рискувам отново да сбъркам влака, нямах време, така че сгънах разпадащата се карта, пхнах я в чантата и се запътих към изхода за Четиресет и

втора улица, която ме посрещна с клаксони и облак изгорели газове. Спрях на тротоара точно толкова объркана, колкото и под земята, но и обзета от въодушевление. Пристигнала бях в Ню Йорк преди седмица и също като града се усещах жива, пълна с енергия, готова за приключения. Чувствах, че пред мен се разкриват безкрайни възможности. Животът ми започваше.

Досега не бях спирала такси и за миг се вцепених. Огледах се и реших да последвам примера на околните. До мен строг бизнесмен повдигна ръка и постигна своето само с два пръста. Друг мъж, с торбички под очите, плътни и изопнати като втори чифт бузи, така властно се провикна, че шофьорът пресече две ленти, за да спре пред него със свирене на гумите. Жената до мен махна с ръка, като че държеше вълшебна пръчица, и таксито мигом се материализира. Направих като нея, но пръстите ми увиснаха неумело. Две таксита ме подминаха с мръсна газ, сякаш изобщо не съществувах. Третото все пак спря. Изрецитирах адреса на шофьора, а той легна на клаксона, придвижи се съвсем леко напред и спря на косъм от бронята на предното такси. И толкова. Наредихме се на безкрайната опашка от коли, които, изглежда, нямаха намерение да помръднат.

Погледнах часовника на таблото.

– Имам среща след дващест минути – уведомих шофьора през белезникавия плексиглас. – Мислите ли, че ще успеем?

Мъжът ми хвърли отегчен поглед в страничното огледало.

– Можехте да повървите пеша, госпожо – отвърна той с тежък бруклински акцент.

Облегнах се и се опитах да се успокоя. Стисках папката. Бях я направила сама. Вътре бяха снимките

ми, залепени върху плътна хартия. Картонените корици бяха завързани с черна панделка. Моето фотографско портфолио.

Денят беше слънчев и необичайно топъл. Шофьорът бе смъкнал стъклата. Вдишах дълбоко и в първия момент не можах да осъзная с какво е по-различен тукашният въздух. После разбрах – липсваха мирисът на трева и дървета и мекият ветреца, който се усеща само сред открити пространства. Тук сградите препречваха въздуха, спъваха го и въпреки това градът бе в постоянно движение, кипящ от живот и енергия.

На кръстовището на Четиресет и седма улица и Осмо Авеню забелязах мъж и жена. Изглеждаха като извадени от холивудски филм. Мъжът беше с тъмен костюм и артистично накривена шапка. Жената бе облечена безупречно, с пола и сако, пристегнато в кръста. Мъжът извади пакет папироси, предложи ѝ и запали цигарата ѝ с елегантен жест. Над главите им се изви облак дим. Светофарът светна зелено и двамата пресякоха. Гледах ги, докато не изчезнаха в тълпата нюйоркчани. Жалко, че не си носех фотоапарата. В Охайо няма да срещнеш такива хора.

Таксито премина кръстовището. Хрумна ми, че скоро и аз ще се наредя сред кореняците, ще вървя устремено напред и всяка крачка ще ме доближава до всичко онова, заради което бях дошла. При тази мисъл буквално ми се зави свят и веднага се сетих за мама. Мястото ѝ бе тук, до мен, в Ню Йорк. Уви, не бях от хората, които се утешават с клишета: мама винаги ще е с теб, мама непрекъснато бди над теб.

Таксито продължаваше да се носи напред и аз проточих врат – не исках да пропусна нищо. Тук само в две преки имаше повече за гледане, отколкото в цял Янгстаун. Приведох се напред, за да видя по-

добре гигантската реклама на „Кемъл“ – мъж с цигара, който издишваше истински кръгчета дим. Целият Таймс Скуеър беше опасан с премигващи реклами на „Кънейдиън Клъб“, „Кока-Кола“, „Шевролет“ и дори „Адмиръл Телевижън Аплаянсес“. Навесите на театрите светеха и премигваха посред бял ден, някои рекламираха пиеси, други, по-съмнителни заведения приканваха любителите да се насладят на „истински голи жени“. Ръцете ме сърбяха за фотоапарата. Макар да не го носех, продължавах да снимам наум.

Дойдох в Ню Йорк, за да стана фотограф, напук на баща ми и всички останали начело с редактора на „Янгстаун Виндикейтър“, който твърдеше, че това не е работа за жена. Да снимам майка ми в домашна обстановка било едно, но професионални снимки за вестници и списания? Никога. Е, може би не и в малък град като Янгстаун, но в Ню Йорк нещата със сигурност стояха другояче. А и убедеността им, че няма да се справя, ме предизвикваше да докажа, че грешат. Ината си бях наследила от мама.

Баща ми и Фей, новата му жена, отказаха да финансират „нелепата ми мечта“, така че след школата за секретарки изкарах три месеца като машинописка в една стоманолеярна и спестих 375 долара. Знаех, че няма да ми стигнат задълго – броячът на таксито вече сочеше 90 цента. Затова най-важното бе да си намеря работа – каквато и да е. Вече бях ходила на интервю в счетоводна фирма, при производител на строителни скелета и в застрахователно бюро. Все работа, която не желяех да върша и, за щастие, не получих.

В крайна сметка се принудих да извадя листчето с телефонния номер, което носех в чантата още от

пристигането си, но дълго време отказвах да използвам – от срамежливост, а може би и гордост. Обадох се на Илейн Слоун. Някога Илейн и майка ми били съквартирантки в Ню Йорк, живеели заедно в хотел „Барбизон“ и мечтаели да станат модели. Майка ми, макар и впечатляващо красива, не успяла да сбъдне мечтата си и се превърнала в обикновена американска домакиня. Илейн станала редактор в Бърнард Гайс Асошиейтс. Виждала я бях един-единствен път, на погребението на мама. По-късно си разменихме няколко картички и писма. Тя ми каза непременно да ѝ се обадя, ако някога имам нужда от нещо. Сега се надявах да ми помогне да си намеря работа като фотограф или поне в някое издателство.

Слязох от таксито, намерих кантората на Бърнард Гайс Асошиейтс на Източна Петдесет и шеста улица, изкачих се на четиресет и втория етаж и се озовах в ярко осветено фоайе с плакати в стил попарт и няколко кресла на Еро Арнио, които приличаха на космически капсули. В средата се издигаше стълб като в пожарна. Извисяваше се до тавана, минаваше през кръгъл отвор и свършваше някъде на горния етаж. Докато казвах името си на рецепционистката, по стълба се спусна жена. Полата ѝ се бе набрала нагоре, така че сините ѝ жартиери се виждаха, но в крайна сметка тя се приземи в съвсем приличен вид.

Минута по-късно влезе и Илейн Слоун, по далеч по-достопепен начин. Първото, което ми направи впечатление – а вероятно и на всеки друг, който я видеше, – беше косата ѝ. Преждевременно посивяла, всеки кичур от тази коса блестеше в сребрист оттенък, който улавяше светлината и подчертаваше сините ѝ очи. А тяхното изражение подсказваше, че притежателката им е видяла повече, отколкото една

обикновена жена на нейните години. Стори ми се, че долавям бегла прилика с мама, макар чертите им да нямаха нищо общо. Подсъзнанието ми ме мамеше, а причината ми бе пределно ясна. Да, вече бях голямо момиче, на цели двацет и една, но продължавах да копнея за мама. Най-скъпата ѝ и близка приятелка бе единственото, което ме свързваше с нея.

Илейн ме посрещна с топла усмивка и ме покани в кабинет с умопомрачителна гледка към манхатънските небостъргачи.

– Кажи ми как мога да ти бъда полезна. – Тя ми направи знак да седна на стола срещу бюрото.

Разказах ѝ за неуспешните опити да си намеря работа, после сложих портфолиото си на бюрото ѝ.

– Всъщност ми се иска да работя нещо, свързано с фотография.

– Ясно. – Тя се приведе и протегна ръка към папката. – Може ли?

– Да, моля...

Развързах панделката и зачаках мълчаливо, докато Илейн разгръщаше снимките. От време на време се спираше на някоя, но така и не каза нищо. Затвори папката, преди да стигне до последната.

Жестът ѝ ми подейства като шамар, но се усилих да прикрия разочарованието си, за да не ѝ се сторя неблагодарна. Тя се усмихна, облегна се назад и побутна портфолиото ми с върховете на пръстите си.

– Имаш око – каза тя, като явно се стремеше да не прозвучи грубо.

– Благодаря.

Завързах панделката. Колко по-трудно бе да спечелиш нечие одобрение тук! У дома всички харесваха снимките ми, надпреварваха се да ги публикуват, ту в училищния вестник, ту в годишника. А ето че в

Ню Йорк не успяваха дори да задържат нечие внимание.

– Имам нещо предвид за теб, макар да не е в сферата на фотографията. – Илейн натисна един бутон на телефона и каза: – Свържи ме с Дейвид Браун, ако обичаш. – Тя отмести пръст от копчето и се пресегна към етажерката зад гърба си. – Познато ли ти е това? – Държеше „Секът и неомъжената жена“.

Синята корица тутакси ме върна в последната година в гимназията, на купона с преспиване у Естер Файнбърг. Четири момичета останахме да будуваме почти цялата нощ, като се редувахме да четем на глас от „Секът и неомъжената жена“ на Хелън Гърли Браун. Помня как ахкахме и пискахме, и затискахме уста с възглавница, за да заглушим кикота. По онова време смятах, че написаното не ме засяга, понеже си имах Майкъл Сегал. Бъдещето ми беше ведро и безоблачно. Така поне си мислех, докато той не ми каза, че не се чувства готов да се ожени за мен. Върнах му пръстена на баба му, който ми беше подарил, и още на следващия ден си купих книгата и я прочетох цялата. При това не само веднъж.

След секунда-две гласът на секретарката изписува от телефона:

– Свързвам ви с господин Браун.

– Най-лесният начин да се добереш до Хелън е чрез мъжа ѝ – отбеляза Илейн, вдигна слушалката и завъртя стола към прозореца. – Здравей, Дейвид.

Тя се облегна назад и се засмя на нещо. Загледах отражението ѝ в стъклото. Тя подпря крака на перваза и кръстоса глезени. Обута бе с мокасини „Гучи“. Познах ги по преплетените златни букви.

– Хелън още ли си търси секретарка? Чудесно. Имам някого предвид. – Тя изви глава към мен и ми

намигна. – Казва се Алис Уайс. Да я пратя ли да я види? Добре, ще чакам да ми се обадиш. Благодаря ти, Дейвид.

Илейн върна слушалката на мястото ѝ, пусна крака на земята, завъртя стола обратно и се усмихна.

– Знам, че е само секретарско място. Няма да снимаш, но можеш още утре да отидеш на интервю.

– При кого? При Хелън Гърли Браун?

Не можех да повярвам. Та тя беше истинска знаменитост. Прочута писателка, която редовно участваше в радио- и телевизионни предавания, нищо че водещи като Мърв Грифин и Джек Пар не можеха да изрекат името на книгата ѝ в ефир.

– Дейвид ще се обади да ми каже в колко. Ще ти звънна веднага щом се чуя с него. Междувременно...

Тя написа адреса върху лист от тефтера, украсен с инициалите ѝ, откъсна страницата и я плъзна към мен.

– Нова книга ли пише?

– Всъщност, не. Хърст Корпорейшън я наеха за главен редактор на „Космополитън“. – Илейн поклади глава. – А чух, че уж се канят да закрият списанието. После изведнъж взеха Хелън. Явно в последен опит да го спасят. „Хърст“ нямат навика да наемат жени на подобни позиции и, честно казано, всички се питаме как е успяла да си спечели такова място. Сигурна съм, че Дейвид има пръст в тази работа, още повече че Хелън няма опит като редактор. За бога, та тя дори не е работила в списание. – Илейн се изсмя на абсурдността на ситуацията. – Но пък аз съм работила с нея. Бях един от редакторите на ей това – тя почука с нокът корицата на книгата. – И макар да не съм съгласна с всичко, което пише, знам, че е умно момиче. И определено има кураж.

* * *

На следващата сутрин пристигнах пред номер 224 на Западна Петдесет и седма улица. Влязох във фойето и зачаках пред асансьора. След малко се появиха две момичета горе-долу на моята възраст. Едното, със светлоруса силно тупирана коса, натисна копчето още веднъж, сякаш така асансьорът щеше да дойде по-бързо. Облечена беше в бледозелена разкроена рокля. Другото момиче, брюнетка с къса коса и обици до раменете, носеше къса пола на червени и бели карета и ботуши до коленете. Имах чувството, че от километри личи, че съм от провинцията, макар да бях облякла най-елегантната си вталена пепитена рокля.

Асансьорът пристигна със звучно издрънчаване, вратите се отвориха и трите влязохме. Момичетата не спряха да бърбят през целия път, без да обръщат внимание, че и аз слизам на четвъртия етаж във фойето на „Космополитън“. Преди да продължат по коридора, момичето с късата коса все пак ме забеляза, изгледа ме с безразличие и продължи напред. На рецепцията нямаше никого, така че останах да чакам.

Офисът силно се разминаваше с очакванията ми. Определено беше занемарен. Килимът бе толкова износен, че протритата му основа прозираше. Кожените възглавници на креслата бяха напукани и отвътре се виждаше пълнежът. Дори прахолякът, наслоен върху листата на пластмасовите растения, сякаш нашепваше на преминаващите, че читателската аудитория е изгубила вяра в своето момиче.

Рецепционистката продължаваше да се бави. За да убия времето, се загледах в кориците от стари броеве, закачени на стената в разкривени рамки. Невероятно. Списанието, което познавах, съдържаеше главно рецепти за манджи и съвети за домакинство-

то, но тези корици разказваха съвсем друга история. Най-отпред висеше метална плоча с имената на писатели, публикували свои творби в списанието – Марк Твен, Едит Уортън, Киплинг и много други. Сред кориците беше и априлското издание от 1939-а с „Фактите от живота“ на Съмърсет Моъм. Пърл С. Бък бе публикувала своя новела през март 1935 г. „Дарът на влъхвите“ на О. Хенри също бе намерил място на страниците на „Космополитън“.

Тъкмо разглеждах корицата от 1906 г. с индиански вожд на кон, когато иззад ъгъла се появи жена, вдигнала на хълбок голяма картонена кутия, върху която бе сложен каталог с визитки, а най-отгоре – картина в рамка. Чантичката ѝ висеше от китката ѝ.

– Извинете – обадох се. – Търся госпожа Браун. Имам уговорена среща.

– Нататък. Кабинетът в ъгъла – посочи тя с брадичка, направи няколко крачки заднешком и бутна вратата с хълбок.

Пристъпих в дълъг коридор, който свършваше в малко фойе с няколко бюра пред вратите. Когато поближих кабинета на новия главен редактор, забелязах, че бюрото отпред е празно. Отгоре му нямаше нито молив, нито кламер. Пепелникът блестеше от чистота, а пишещата машина кротуваше под пластмасовия си капак. Приближих се предпазливо. Вратата беше открената и през процепа за пръв път зърнах Хелън Гърли Браун. Приседнала беше на ръба на махагоново бюро, което ми се стори прекалено голямо за слабата ѝ фигура. Говореше по телефона и едната ѝ златна обица („Дейвид Уеб“, както по-късно щях да науча, на стойност над хиляда долара) лежеше в пепелника, където вероятно я бе захвърлила, преди да долепи слушалката до ухото си. Хелън беше обле-

чена в розова шифонена рокля с кръгло деколте и асиметрична кройка. Стори ми се далеч по-привлекателна, отколкото на снимката на корицата. В „Сексът и неомъжената жена“ се изразяваше твърде снизходително по свой адрес. Описваше се като „безлична мишка“, но жената пред мен категорично не беше някоя повлекана от провинцията. Пищна кестенява коса подчертаваше изящните ѝ черти, особено носа, който – пак според книгата – бе дело на сръчен пластичен хирург. Гримът ѝ, макар и възтежък, беше безупречен. Никога не бях виждала човек с такива съвършено изписани вежди. Дори да бяха изрисувани, пак привличаха внимание към очите ѝ, тъмни, загадъчни и донякъде тъжни. До нея имаше букет алени рози и уханието им се сливаше с парфюма ѝ.

Реших, че завесите на оранжеви и кафяви райета, масивните дървени столове, библиотеката и рунтавият килим са останали от някой предшественик. Като се изключат тежките мебели, стаята беше празна. Празно бе и таблото за съобщения със стройни редици габърчетата с кръгли главички, което сякаш чакаше отново да влезе в употреба.

Госпожа Браун продължаваше да говори, като усукваше кабела на телефона около тънката си китка.

– Но, Дейвид, жената така и не ми даде шанс. Тук съм от два дни – възможно ли е да съм чак толкова отблъскваща като шеф? Още в първия ден ѝ предложих да я заведа на обяд, при това в „Делмонико“, както сам ме посъветва, но тя заяви, че е твърде заета. Явно е била заета да си търси друга работа.

Не исках да подслушвам, така че направих няколко крачки назад, но продължавах да чувам откъслечни фрази. Макар да говореше тихо, гласът ѝ бе ясен и отчетлив. Никой нямаше глас като нейния – едноре-

менно кадифено мек и възбуден, задъхан и закачлив като на Мерилин Монро, но с метална нотка. Рядко говореше, но отвореше ли уста, всички я чуваха. Навсякъде. В цялата страна и целия свят.

Тя заобиколи бюрото, без да пуска слушалката. Забелязах, че има бримка на чорапа, отзад на прасеца. Отпусна се в стола, облегна се на лакти, сякаш гърбът ѝ бе притиснат от непосилна тежест, и изохка:

– Какво ще правя без отговорен редактор, Дейвид? Кого да сложа? Вече изгубих двама. Бягат като дявол от тамян.

Хелън Гърли Браун остави слушалката и се протегна към бележника си, сляпа за присъствието ми. Моливът в ръката ѝ забарабани по бюрото в такт с крака ѝ върху килима. Почуках на рамката на вратата и тя стреснато вдигна глава. Плачеше.

– О, боже, и ти ли напускаш? – бяха първите ѝ думи, а ръката ѝ литна към гърдите.

Вкъщи бях репетирала как ще започна и се бях спряла на „За мен е огромна чест да се запозная с вас“, но сълзите ѝ напълно ме объркаха.

– Всъщност съм дошла за интервю. За ваша секретарка. Илейн Слоун ме праща. Казвам се Алис. Алис Уайс.

– О, слава богу! – Тя премигна и по бузата ѝ се търкулна още една сълза. Изправи се и пъргаво се приближи към мен. – Алис Уайс, да знаеш как се радвам да те видя.

Едва ли имаше и четиресет и пет килограма, но ме сграбчи за рамото и ме дръпна вътре със силата на двойно по-едър човек. Без да ме пуска, се взря в мен с огромните си кафяви очи.

– Мили боже, толкова си... млада. Очаквах някой по-зрял. – Гласът ѝ бе задавен от сълзи.

Бръкнах в чантата си и ѝ подадох хартиена кърпичка заедно с автобиографията си.

Тя ми благодари, попи деликатно очи, покани ме да седна и си възвърна самообладанието.

– Та ти си прелестна. Имаш чудесна коса. Моята е толкова рядка, че на места ми прозира скалпът. Нося перука – тя подръпна един кичур, колкото да размести гривата си и да покаже, че не се шегува.

След това неочаквано признание вече съвсем не знаех какво да кажа, затова замълчах, докато тя разглеждаше автобиографията ми и правеше по някой и друг коментар.

– Охайо, значи. Аз пък съм от Арканзас.

– Знам. Чела съм книгата ви.

Тя се усмихна, без да вдига очи от листа.

– Виждам, че пишеш бързо. Седемдесет и пет думи в минута. Никак не е зле. Знаеш ли, и аз навремето работех като секретарка. Ужасно беше – тя се засмя доволно, вдигна обичайната си от пепелника, издуха пращинките и я щракна на ухото си. – Все не можех да се задържа на едно място. За пет години смених седемнайсет работодатели. Седемнайсет, представяш ли си?

Тя обърна листа от другата страна с очакването да прочете още нещо.

– Ох! – Вдигна очи и се смръщи. – Нямах никакъв опит в списание, така ли?

Хелън наклони глава и издаде долната си устна, сякаш искаше да каже „бедно невинно агънце“.

– Но пък съм умна – заявих аз. – И не ме е страх от работа.

– Сигурна съм, че е така, миличка. – Тя притисна длани като в молитва и гривните ѝ издрънчаха. – Обаче виждаш ли, когато Илейн се обади на Дейвид

за теб, очаквахме някого с повече опит. Трябва ми секретарка, която познава бизнеса. Съжалявам, че си се разкарала напразно. – Тя се изправи и ми протегна ръка. – Но ми беше приятно да се запознаем.

Стиснахме си ръцете и аз ѝ благодарих, но когато понечих да си тръгна, нещо ме спря. Друг път нямаше да ми се удаде шанс да съм лице в лице с Хелън Гърли Браун. Интервюто беше приключило, така че няхах какво да губя.

– Госпожо Браун?

Тя вдигна поглед от бюрото.

– Да?

– В книгата си съветвате неомъжените момичета да си намерят работа, която – вероятно не цитирам правилно, – но казвате, че работата трябва да е „истинската ви любов, хапче за щастие, начин да разберете коя сте всъщност и на какво сте способна“.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

– Бих казала, че цитираш твърде точно.

– Надявах се, че да работя като ваша секретарка ще бъде моето „хапче за щастие“.

Тя остави молива. Усещах как погледът ѝ прониква в мен, изучава тайните и страховете ми. Чувствах се като кристална топка в ръцете на гадателка. След миг отпусна рамене, чертите ѝ омекнаха.

– Върни се, котенце. Седни.

Подчиних се и седнах обратно, притиснала колене едно в друго. Стисках отчаяно чантата си.

– Тук се иска много повече от писане на писма и вдигане на телефона. Трябва ми човек, който да може да работи наравно с мен. Трябва да умееш да се оправяш с хората. Понякога ще се налага да ги удържаш или отпращаш. – Тя небрежно разтвори длан, после решително я сви. – Да се грижиш за графика

ми, за пътуванията, да присъстваш на срещите ми и да водиш бележки. Да четеш писмата от почитателите ми, да се грижиш и за личните ми ангажименти. Трябва ми човек, който да може да организира гала-вечеря с едно щракване на пръстите.

Кимнах, за да ѝ дам да разбере, че не ме е уплашила, макар списъкът да звучеше страховито.

– Заварих невероятна каша – продължи тя. – Ще са нужни много усилия и труд, за да обърна кораба. От мен се очаква да преобразя „Космополитън“, а имам чувството, че Хърст Корпорейшън няма да останат във възторг от намеренията ми. Ще се наложи да водя битки на всяка крачка. Готова ли си да се нагърбиш с такова нещо?

– Готова съм – отвърнах, без дори да знам защо толкова настоявах да поема тази работа.

Вярно, нуждаех се от пари – въпрос, който дори не бяхме споменали. И, да, беше ми писнало да ходя по интервюта, но имаше и нещо друго. Чувствах, че ме увлича въодушевлението ѝ – жена в собствен кабинет, жена, която взема решения. В този момент реших, че ако ми даде шанс, ще направя всичко по силите си, за да ѝ помогна. Ще се погрижа да не ѝ липсва нищо – нито кафе, нито добре подострен молив или резервация в ресторант с безкраен списък чакащи. Ще ѝ служа до гроб.

– Е – отбеляза тя, – осъзнаваш ли, че ще трябва да се учим заедно?

– Това означава ли, че ще ме вземете?

От интеркома се чу прашене, после нечий глас обяви:

– Госпожо Браун? Господин Диймс е на телефона.

Хелън вдига показалец и ме остави да чакам в неизвестност. Веждите ѝ се свъсиха и за пръв път въз-

растга ѝ пролича. Тялото ѝ сякаш претърпя метаморфоза – раменете ѝ се изпънаха, брадичката ѝ се повдигна. Свали обичата и я запремята в длан като зарче.

– Здравей, Дик – насили се да прозвучи ведро тя. – Да, наясно съм, че Бети напусна. Рано сутринта ми връчи оставката си. – Хелън притисна слушалката с рамо, пусна обичата върху бюрото, взе молив и го стисна с две ръце. – Знам, да. Моментът е крайно неподходящ.

Чувах приглушения глас на Диймс от слушалката и ми хрумна, че вероятно е някой от шефовете. Хелън се намести на стола и стисна молива толкова силно, че пръстите ѝ побеляха.

– Виж, Дик – измърка тя в слушалката, – няма смисъл да се напрягаш. Имаме предостатъчно време. Априлският брой тъкмо излезе и... – Тя си пое дълбоко въздух. Моливът започна да се огъва, но гласът ѝ звучеше напълно спокойно. – Ще се справим, Дик. Не се тревожи. Имам предвид някого за отговорен редактор. – Гласът на Диймс се извиси. – Разбира се, че ще прегледам... още днес – засмя се меко Хелън. Моливът се счупи на две. – Това е най-важната ми задача.

Госпожа Браун взе нов молив. Реших, че се кани да счупи и него, но тя надраска нещо върху лист хартия и го обърна към мен. „Можеш ли да започнеш още утре?“

После затвори телефона и все още с ръка върху слушалката се обърна към мен.

– Знаеш ли какво е флетплан?